

Ліс духів

КУПИТИ

У Парижі з'явився моторошний убивця-канібал. Усі спроби столичної поліції вистежити його не дають результату. Слідча суддя Жанна Коровська поклала собі за мету будь-що знайти злочинця. Її не лякає жорстокість канібала, не зупиняють підніжки колег-чоловіків, які намагаються завадити розслідуванню. Убивця знає, що Жанна йде його слідами, і тікає до Південної Америки. Слідча починає небезпечну гонитву. Одна її похибка — одне людське життя. Посеред непрохідних аргентинських боліт, у нетрях лісу духів, вони опиняться віч-на-віч: тендітна жінка та безжальний, жорстокий монстр. Але всяка жорстокість має свій початок. І вбивцями не народжуються, ними стають. Часом не без сторонньої допомоги...

ЖАН-КРІСТОФ
ГРАНЖЕ

ЛІС
ДУХІВ

КСД

JEAN-CHRISTOPHE
GRANGÉ

LA FORÊT DES MÂNES

ROMAN

ЖАН-КРІСТОФ
ГРАНЖЕ

ЛІС ДУХІВ

РОМАН

ХАРКІВ
2021 **КСД**

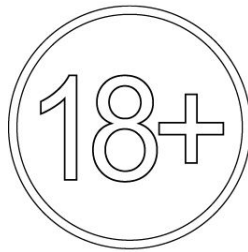

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2021

ISBN 978-617-12-9021-1 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Публікується з дозволу *SAS Lester Literary Agency & Associates*

Перекладено за виданням: Grangé J.-C. *La Forêt des Mânes* : Roman / Jean-Christophe Grangé. — Paris : Albin Michel, 2009. — 512 p.

Переклад з французької *Елли Євтушенко*

Дизайнер обкладинки *Євген Вдовиченко*

Гранже Ж.-К.

Г'77 Ліс духів : роман / Жан-Крістоф Гранже ; перекл. з фр. Е. Євтушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 512 с.

ISBN 978-617-12-8901-7
ISBN 978-2-226-19400-8 (фр.)

У Парижі з'явився моторошний убивця-канібал. Усі спроби столичної поліції вистежити його не дають результату. Слідча суддя Жанна Коровська поклала собі за мету будь-що знайти злочинця. Її не лякає жорстокість канібала, не зупиняють підніжки колег-чоловіків, які

намагаються завадити розслідуванню. Убивця знає, що Жанна йде його слідами, і тікає до Південної Америки. Слідча починає небезпечну гонитву. Одна її похибка — одне людське життя. Посеред непрохідних аргентинських боліт, у нетрях лісу духів, вони опиняться віч-на-віч: тендітна жінка та безжальний, жорстокий монстр. Але всяка жорстокість має свій початок. І вбивцями не народжуються, ними стають. Часом не без сторонньої допомоги...

УДК 821.133.1

© Éditions Albin Michel, Paris, 2009

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2021

Для Альми — промінчика світла в цілковитій пітьмі

Це було воно. Саме те, що треба.

Туфлі-човники «Prada», які вона помітила у випуску «Vogue» за попередній місяць. Стриманий, рішучий штрих, що довершить образ. Вони ідеально пасуватимуть до обраного нею вбрання — маленької чорної сукні, купленої за копійки на рю дю Драгон. Просто бомба. Жанна Коровська всміхнулася і потягнулася, сидячи за письмовим столом. Нарешті вона почувалася впевненою перед сьогоднішнім вечором. Як у виборі одягу, так і загалом.

Вона ще раз перевірила мобільний. Жодних повідомлень. Живіт скрутило кількою тривоги. Ще гострішою, ще глибшою, ніж до цього. Чому він не телефонував? Було вже за четверту годину. Чи не запізно, щоб підтверджувати побачення?

Вона відмахнулася від сумнівів і зателефонувала до бутика «Prada» на авеню Монтень. Чи є в них такі туфлі? Тридцять дев'ятого розміру? Вона зайде перед сьомою. Коротке полегшення. Одразу ж зіпсуте іншим занепокоєнням. На її рахунку вже набігло 800 євро кредиту... А з цією обновкою борг перевалить за 1300 євро.

Але було вже 29 травня. За два дні вона отримає зарплатню. Чотири тисячі євро. Ні центом більше, разом із преміальними. Тож вона знову розпоряджатиметься на початку місяця лише двома третинами свого доходу. Їй не звикати. Її банківський рахунок уже давно накульгував, і вона досить управно балансувала на межі.

Жанна заплющила очі. Уявила себе в лакованих туфлях на високих підборах. Цього вечора вона буде інакшою. Невпізнанною. Сяйливою. Невблаганно спокусливою. Усе інше — лише дитячі забавки. Зближення. Примирення. Новий початок...

Але чому він не дзвонив? Це ж він вийшов на зв'язок напередодні ввечері. Усоте за день вона відкрила електронну скриньку й перечитала листа.

*Інколи ми говоримо зовсім не те, що хочемо сказати. Я, звісно ж, нічого з того не мав на увазі. Повечеряємо завтра вдвох? Я наберу й заїду по тебе до суду. Je serai ton roi, tu seras ma reine...*¹

Останні слова відсилали до пісні Девіда Бові «Heroes». Колекційної версії, де рок-зірка співає кілька куплетів французькою. Жанна пригадала, як вони знайшли вінілову платівку в спеціалізованому магазині у кварталі Ле-Аль. Ту радість у його очах. Його сміх... Тієї миті вона не хотіла нічого іншого. Лише постійно розпалювати чи принаймні підтримувати той вогник у його очах. Як давньоримські весталки, які мусили весь час стежити, щоб священний вогонь у храмі не згас.

Задзвонив телефон. Не мобільний. Стаціонарний.

— Алло?

— Ёварт.

За частку секунди Жанна ввійшла у свій робочий образ.

— Як там справи?

— Ніжак.

— Він зізнався?

— Ні.

— Він її зґвалтував, бляха, так чи ні?

— Каже, що не знає її.

— Хіба вона не дочка його коханки?

— Каже, що й матір її теж не знає.

— Але ж легко довести, що він бреше, ні?

— У цій справі немає нічого легкого.

— Скільки залишилося годин?

— Шість. Тобто ніхріна. Він за вісімнадцять годин і бровою не повів.

— От гівнюк!

— Так і є. Ну, що ж. Піду, піддам газу. Але якщо не станеться якогось дива...

Вона поклала слухавку й подивувалася власній байдужості. Між серйозністю справи — зґвалтування неповнолітньої з особливою жорстокістю — і нікчемними проблемами її життя — бути вечері чи не бути? — пролягала прірва. А проте вона не могла думати ні про що, крім свого побачення.

Однією з перших вправ у школі суддів був перегляд відео — злочину, знятого на камеру спостереження. Тоді кожного студента просили переповісти побачене. Версій подій було стільки ж, скільки й студентів. Машина щоразу виявлялась іншого кольору чи марки.

Відрізнялася кількість зловмисників. Постійно змінювався порядок подій. Вправа задавала тональність усьому подальшому навчанню. Об'єктивності не існує. Правосуддя — справа людська. Недосконала, мінлива, суб'єктивна.

Жанна ще раз машинально глянула на екран телефона. Нічого. Вона відчула, як до очей підступили сльози. Вона чекала на цей дзвінок від самого ранку. Фантазувала, марила, обмірковувала так і сяк ті самі думки, ті самі надії, а за секунду вже впадала в глибоку тугу. Кілька разів вона навіть відчувала спокусу подзвонити першою. Але ні. Про це не може бути й мови. Треба триматися...

17:30. Раптом її охопила паніка. Усе скінчено. Ця неясна обіцянка вечері була останньою конвульсією. Він не повернеться. Слід було це визнати. «Пережити травму». «Відбудувати себе заново». «Зайнятися собою». Всі ці дебільні фразочки, які не означають нічого, окрім смутку таких нещасних дівчат, як вона. Яких постійно кидають. Які постійно страждають. Вона пожбурила маркер і встала.

Кабінет Жанни містився на четвертому поверсі СБІ (Суду вищої інстанції) Нантерра². На десяти квадратних метрах, завалених папками, від яких тхнуло пилюкою й чорнилом із принтера, тулилося два письмові столи — її і секретарки Клер. Жанна відпустила ту о четвертій, щоб спокійно похандрити.

Вона стала біля вікна, поглянула на схили Нантеррського парку. М'які лінії видолинків, рівненькі газони. Праворуч — соціальні містечка всіх кольорів веселки, а трохи далі — «вежі-хмари» Еміля Айо, архітектора, який казав: «Збірне будівництво неминуче з економічного погляду, але воно не повинно навіювати людям враження, ніби їх і самих зібрали на заводі». Жанні подобалася ця цитата. Але вона не була певна, що результат відповідав очікуванням архітектора. Щодня її офіс затоплювала реальність, витворена цими сраними соцімістечками: крадіжки, зґвалтування, напади, наркота... Такого на заводах не виробляють, це точно.

Жанна повернулася за стіл, відчуючи нудоту й міркуючи, скільки вона ще протримається, перш ніж закинутися бромазепамом. Її погляд упав на стос паперу для листів. Суд апеляційної інстанції Версаля. Суд вищої інстанції Нантерра. Офіс мадам Жанни Коровської. Слідчої судді при СБІ Нантерра. У неї в голові луною пронеслися вислови, якими її зазвичай описували. Наймолодша випускниця на своєму

курсі. «Маленька суддя з великими перспективами». Гідна дорівнятися до всіляких Єв Жолі та інших Лоранс Вишнівських³. Це була офіційна частина.

А от в особистому житті — катастрофа. Тридцять п'ять років. Незаміжня. Бездітна. Кілька подруг, усі самотні. Орендована трикімнатна квартира в 6-му окрузі Парижа. Жодних заощаджень. Жодного спадку. Жодних перспектив. Життя спливало, як вода між пальців. І вже офіціанти починали звертатися до неї «мадам», а не «мадемуазель». Чорт забирай.

Два роки тому вона зірвалася. Життя, яке й так було несолодким, узагалі втратило будь-який смак. Депресія. Госпіталізація. Тоді жити означало лише страждати. Два абсолютно рівнозначні слова, повні синоніми. Хоч як це дивно, від перебування в тому закладі в неї залишилися хороші спогади. Принаймні теплі. Три тижні сну, раціон із ліків і дитячих пюрешок. Повернення до реального життя відбувалося м'яко. Антидепресанти. Самоаналіз... Із цього періоду їй також залишилася невидима тріщина в душі, якої вона ретельно уникала в повсякденному житті за допомогою відвідин психотерапевта, пігулок, тусовок. Але чорна діра нікуди не зникла, вона завжди була на місці, безупинно притягувала її, неначе магніт...

Жанна пошукала в сумочці бромазепам. Поклала під язик цілу пігулку. Колись вона приймала всього чверть, але тепер — звикання є звикання — закидалася повною дозою. Жінка відкинулася на спинку крісла. Почекала. Зовсім скоро вузол у грудях послаб. Дихання стало плавним. Думки втратили різкість...

Раптом у двері постукали. Жанна підскочила. Вона й не помітила, як задрімала.

На порозі з'явився Стефан Ренарт у піджаку в ламану клітинку. Скуйовджений. Пом'ятий. Неголений. Один із семи слідчих суддів у СБІ. Їх кликали «чудовою сімкою». Ренарт був найсексуальнішим за них усіх. Радше Стів Макквін, аніж Юл Бріннер.

— Це ж ти ведеш фінансові справи?

— Якщо так сказали.

Три тижні тому їй доручили цю галузь, хоча вона й не спеціалізувалася на ній. На неї з таким же успіхом могли повісити бандитизм або тероризм.

— Ведеш чи ні?

— Веду.

Ренарт помахав зеленою паперовою течкою.

— У прокуратурі щось наплутали. Прислали мені це ПО.

ПО — це попереднє обвинувачення, яке складає прокурор або його заступник після першого розгляду справи. Простий офіційний лист, який прикріплюють до перших матеріалів: протоколів поліції, звітів фіскальної служби, анонімних листів... Усього, що може скерувати перші підозри в потрібному напрямку.

— Я зробив тобі копію, — повів далі Ренарт. — Можеш одразу подивитись. Оригінал відправлю їм назад сьогодні ввечері. Завтра тобі офіційно передадуть справу. Або почекаємо кілька днів, і її віддадуть іншому судді. Берешся чи ні?

— А що це?

— Анонімне донесення. Схоже, милий політичний скандальчик.

— Яке крило?

Колега приклав праву долоню до скроні в комічній стійці струнко.

— Право на борт, мій капітане!

Водномить Жанну пронизало почуття власного покликання, сповнивши її впевненістю й надією. Її робота. Її влада. Статус судді, наданий президентським указом.

Вона простягнула руку над столом.

— Давай.

¹ Я буду твоїм королем, ти будеш моєю королевою... (франц.) — Тут і далі прим. перекл.

² Місто і муніципалітет за 13 км від Парижа.

³ Єва Жолі та Лоранс Вишневська — французькі судді й політикині.

Жанна познайомилася з Тома на вернісажі. Вона пам'ятала точну дату. Дванадцяте травня 2006 року. Місце. Простора квартира на лівому березі, у якій проходила виставка фотографій. Її вбрання. Індійська туніка. Переливчасто-сірі джинси. Чобітки зі срібними пряжками в байкерському стилі. Вона була зосереджена на своїй цілі — на самому фотографі.

Жанна ковтала шампанське келих за келихом, щоб знешкодити будь-який власний внутрішній опір. Обравши жертву, вона любила пуститися берега і сама стати жертвою. *Killing me softly with his song*. Понад гамором лунала ця пісня у виконанні «The Fugees». Ідеальна музика для її душевного стриптизу, в якому вона поступово позбавлялася страху, скутості, сорому... Усе це вона подумки викидала геть, ніби ліфчик чи трусики, щоб досягти справжньої свободи — свободи бажання.

Водночас у неї в голові відлунювали попередження подружок: «Тома? Бабій. Йобар. Мудак». Жанна всміхалася. Було запізно. Шампанське вирубило її імунну систему. Він підійшов. Відіграв свій спокусницький номер. Поганенький, якщо чесно. Але за жартами проглядало його бажання. А за її усмішкою — її відповідь.

Із цієї зустрічі почалися негаразди. Перший секс відбувся надто швидко. Того ж вечора, в машині. А як казала її мати, поки в неї ще не поїхав дах: «Для жінки перший секс — це лише початок. Для чоловіка це початок кінця». Жанна злилася на себе, що так швидко піддалася. Що не зуміла томити його на повільному вогні...

Щоб компенсувати свій промах, Жанна відмовляла йому кілька тижнів після того, створивши між ними зайве напруження. Вони вжились у свої ролі. Він кличе. Вона відмовляє. Можливо, вона вже тоді намагалася захиститись... Жінка знала: щойно вона віддасть йому своє тіло, її серце піде слідом. І тоді почнеться справжня залежність.

Тома був хорошим фотографом — у цьому слід віддати йому належне. Однак решта — суцільна пустка. Він не був ні гарним, ні потворним. Точно не симпатичним. Скнара. Егоїст. Так, боягуз. Як і більшість чоловіків. Спільне в них із Жанною насправді було тільки одне — два сеанси психотерапії на тиждень. І глибокі рани, які вони намагалися залікувати. Міркуючи про це, вона могла пояснити своє

кохання з першого погляду лише зовнішніми обставинами. Правильне місце. Правильний час. Більше нічого. Вона все це знала, а все ж продовжувала вишукувати в ньому чесноти, піддаючись постійному самонавіюванню. Жіноче кохання — єдина царица, де не курка несе яйце, а навпаки...

Це була вже не перша Жаннина помилка. У неї був дар натрапляти на поганців. І навіть на психів. Як той адвокат, який вимикав теплу воду, коли вона в нього ночувала. Він помітив, що після гарячого душу Жанна хотіла спати, а не кохатися. Або той айтишник, який просив її про стриптиз на вебкамеру. Вона припинила це, зрозумівши, що він не єдиний глядач. Або ще той мутний видавець, який спускався в метро в білих фетрових рукавичках і цупив книжки в букіністичних лавках. Були й інші. Стільки їх було, тих інших... Чим вона заслужила всіх цих навіжених? Стільки помилок, щоб зрозуміти єдину істину: Жанна була закохана в кохання.

Дівчинкою Жанна любила слухати одну й ту ж пісню по колу: «Не кидай її / Вона така вразлива / Бути емансипованою жінкою / Знаєш, не так і легко...» Тоді вона не розуміла прихованої іронії цих слів, але відчувала, що ця пісня якимось загадковим чином описує її майбутнє. Вона мала слушність. Нині Жанна Коровська, незалежна парижанка, була емансипованою жінкою. І справді, це було не так і легко...

Вона носилася від слідства до суду, від допиту до слухання, вічно сумніваючись у правильності обраного шляху. У тому, чи про таке життя вона мріяла. Інколи навіть підозрювала, що її конкретно намахали. Її переконали, що вона має бути рівною чоловікові. Гарувати на роботі. Відсувати почуття на задній план. Але чи це справді був її власний шлях?

Найбільше її бісило те, що вся ця ситуація була ще одним чоловічим підступом. Через чоловіків перспективи стосунків у містах стали такі мізерні, що жінки мусили відмовитися від своєї великої романтичної мрії, своєї *Liebestraum*⁴, своєї місії народжувати. І все це заради чого? Щоб підбирати крихти на професійній ниві, а ввечері мріяти, дивлячись телесеріали й запиваючи бромазепам келихом білого вина. Привіт, еволюціє.

Спочатку вони з Тома були ідеальною сучасною парою. Окремі квартири. Окремі рахунки в банку. Окремі податкові декларації. Кілька

вечорів на тиждень, проведених удвох, і час від часу, для різноманіття, романтичний вікенд у Довілі чи деінде.

Коли Жанна наважилася на незручні слова — «зобов'язання», «співжиття» або навіть — яке божевілля — «дитина», то її позов одразу було визнано безпідставним. Тома оточив себе неприступною стіною вагань, зволікань, відстрочок... А оскільки біда біду тягне, у неї почали закрадатися сумніви. Чим саме Тома займався в ті вечори, які не проводив із нею?

Під час пожеж інколи трапляється явище, яке спеціалісти називають «зворотна тяга». Вогонь у замкненому просторі пожирає весь кисень, а тоді починає всмоктувати повітря ззовні — під дверима, крізь пази наличників, тріщинки в стінах, — створюючи тиск, утягуючи перегородки, віконні рами, шибки, аж поки ті не розлетяться на маленькі уламки. Тоді раптовий наплив кисню ззовні різко підживлює вогонь, і все вибухає.

Саме це й сталося з Жанною. Закривши серце від усякої надії, вона вичерпала свої ресурси. Кожні двері, кожний заслін, якими вона перекрила шлях будь-яким сподіванням, зрештою знесло, вивільняючи лють, нетерплячість, безжальну вимогливість. Жанна перетворилася на фурію. Загнала Тома в куток. Ставила ультиматуми. Й отримала передбачуваний результат. Чоловік просто собі здимів. Тоді повернувся. Тоді знов пішов... Суперечки, ухиляння, втечі повторювалися по колу, аж поки їхні стосунки не вичовгались, як стара ганчірка.

Що ж їй лишилося тепер? Нічого. Вона нічого не надбала. Ні сподівань. Ні впевненості. Навпаки, лише стала трохи самотнішою. Готовою все прийняти. Наприклад, присутність іншої. Будь-що, аби не самотність. Будь-що, аби лиш не втратити його. І не втратити себе, адже ця присутність урешті-решт почала поглинати, заміщати, пожирати її...

Уже кілька тижнів вона виконувала свою роботу неначе хвора, що одужує від тяжкої недуги: кожен рух, кожна думка потребували надлюдських зусиль. Жанна вдавала, ніби існує, працює, дихає, але була геть одержима своїм приви́дом. Своїм зотлілим коханням. Своєю пухлиною.

І питанням: чи була в нього інша?

Жанна Коровська повернулася до себе близько півночі. Зняла пальто, не вмикаючи світла. Простягнулася на дивані у вітальні у відсвітах вуличних ліхтарів, що боролися з пітьмою.

А там мастурбувала, доки її не здолав сон.

[4](#) Любовної мрії (нім.).

— Прізвище. Ім'я. Вік. Професія.

— Перрая. Жан-Ів. П'ятдесят три роки. Очолую комунальну службу з управління багатоквартирними будинками COFEC.

— За адресою?

— Рю дю Катр-Септамбр, 14, у другому окрузі.

— Ваша особиста адреса?

— Бульвар Сюше, 117. Шістнадцятий округ.

Жанна почекала, поки Клер, її секретарка, запише цю інформацію. Була десята година ранку. Надворі вже припікало. Жанна рідко опитувала свідків уранці. Зазвичай перші години дня вона присвячувала вивченню справ і телефонним дзвінкам, готуючись до післяобідніх судових дій — допитів свідків та підозрюваних, очних ставок. Але цього разу вона хотіла випередити свого клієнта. Вона надіслала йому виклик напередодні ввечері. Запросила як простого свідка. Класичний викрут. Свідок не має права ні на адвоката, ні на доступ до матеріалів. Свідок удвічі вразливіший, ніж підозрюваний.

— Месьє Перрая, мені нагадати вам факти?

Чоловік не відповів. Жанна повела далі спокійним голосом:

— Вас викликано у справі будинку № 6 на авеню Жорж-Клемансо, що в Нантеррі. За позовом месьє та мадам Ассалі, громадян Республіки Чад, які мешкають у соцістечку Квіткове за адресою рю Саді-Карно, будинок 12, що в Гріньї. До позову приєдналися також організація «Лікарі світу» та Асоціація сімей-жертв сатурнізму (АСЖС).

Перрая пововтузився на стільці, не відриваючи очей від своїх черевиків.

— Факти такі. Двадцять сьомого жовтня 2000 року шестирічну Гому Ассалі, що мешкає із сім'єю за адресою авеню Жорж-Клемансо, 6, госпіталізують до лікарні Робер-Дебре. Вона скаржиться на сильний біль у черевній порожнині. Також страждає на пронос. У її крові виявляють понаднормовий вміст свинцю. У Гоми сатурнізм, тобто отруєння свинцем. Їй довелося пройти тижневий курс хелації.

Жанна змовкла. Її «свідок» ледве дихав, досі не зводячи погляду зі своїх шкарів.

— Дванадцятого травня 2001 року до дитячої лікарні Некер потрапляє десятирічний Бубакар Нур, який так само мешкає за адресою авеню Жорж-Клемансо, 6. Діагноз той самий. Він проходить двотижневий курс хелації. Ці діти отруїлися фарбою на стінах квартир, у яких живуть, — справжніх халуп. Сім'ї Ассалі та Нур звертаються до вашої компанії, щоб ви провели роботи з очищення. Ви не реагуєте на їхнє звернення.

Жанна підвела очі. Перрая спітнів.

— Двадцятого листопада того самого року до лікарні потрапляє ще одна дитина з шостого будинку на авеню Жорж-Клемансо, Мохамед Тамар, сім років. Знову отруєння свинцем. Хлопчик потерпає від сильних конвульсій і помирає в лікарні Некер через два дні. Під час розтину в його печінці, нирках і мозку знаходять сліди свинцю.

Перрая послабив краватку. Обтер долоні об коліна.

— Цього разу мешканці будинку позиваються до суду за підтримки АСЖС. Вас неодноразово просять провести очисні роботи. Ви не зволяєте їм відповісти. Усе так?

Чоловік прочистив горло й пробурмотів:

— Ці сім'ї подавали запити на переселення. Ними мала займатися міська влада Нантерра. Ми чекали, поки їм виділять інше житло, щоб розпочати роботи.

— Ви знаєте, скільки часу забирають такі клопотання? Ви чекали, поки всі повмирають, щоб нарешті щось зробити?

— У нас не було можливості їх переселити.

Жанна окинула його оком. Високий, кремезний, у фірмовому костюмі, із сивим волоссям, що стирчало над головою ореолом. Попри свою масивність, Жан-Ів Перрая створював враження невиразної, німої покірності. Немов регбіст, який хотів би радше стати невидимкою.

Жінка розгорнула іншу течку.

— Два роки по тому, 2003-го, в будинку проводять експертизу. Її висновки невтішні. Стіни квартир укриті фарбою, що містить свинцеве білило, заборонене ще в 1948 році. Тим часом ще четверо дітей із будинку потрапляють до лікарні.

— Ми запланували ремонт! Міська адміністрація мала нам допомогти.

— У звіті експертизи йдеться також про загальні нездорові умови. Не було дотримано жодних стандартів безпеки. Площа квартир,

фактично студій, не перевищує двадцяти квадратних метрів, ніде немає санвузлів. А орендна плата — понад 600 або й 700 євро. Яка площа вашої квартири на бульварі Сюше, месьє Перрая?

— Я відмовляюся відповідати.

Жанна пожалкувала про цей особистий випад. *Не відходь від фактів.*

— Через кілька місяців, у червні 2003 року, від отруєння свинцем помирає ще одна дитина з шостого будинку на авеню Жорж-Клемансо. На той час ви ще так і не приїхали для оцінювання майбутніх робіт.

— Ми приїжджали.

Слідча суддя розвела руками.

— І де ж звіти? Кошториси ремонтних компаній? Ваш офіс нічого нам не надав.

Перрая облизав губи. Ще раз обтер руки об штани. Великі пористі руки. Цей тип тямить у своїй справі, подумала Жанна. А отже, знає, якої лінії поведінки дотримуватись.

— За нашими оцінками, рівень інтоксикації був низьким, — збрехав він.

— А звіт експертизи? А лікарняні виписки жертв?

Перрая розстібнув верхній гудзик сорочки.

Жанна перегорнула сторінку і повела далі:

— «Постановою від 23 березня 2008 року Апеляційний суд Версаля розпорядився виплатити фінансове відшкодування постраждалим за ці смерті, за ці дочасно обірвані життя». Сім'ям нарешті виплатити компенсацію і дали нове житло. Водночас експерти зробили висновок, що у вашому будинку, занадто ветхому, немає сенсу проводити ремонтні роботи. До речі, схоже, що ви й справді планували знести будівлю та побудувати офісний центр. За іронією, міська влада Нантерра виділить вам фінансову допомогу на знесення й відбудування шостого будинку на авеню Жорж-Клемансо. Отже, ця справа допомогла вам добитися свого.

— Годі казати «ви». Я лише управитель.

Жанна не відреагувала. У кабінеті ставало спекотно, як у духовці. Сонце проникало крізь шибки й заливало приміщення, як олія — фритюрницю. Вона відчула спокусу попросити Клер опустити занавіски, але парильня була частиною випробування...

— Усе могло б залишитись як є, — продовжила Жанна, — але кілька сімей, заручившись підтримкою двох асоціацій, «Лікарів світу» та АСЖС, подали позов. На вас і на власників будівлі. За ненавмисне вбивство.

— Ми нікого не вбивали!

— Авжеж, убивали. А засобом убивства був сам будинок і фарба на його стінах.

— Ми цього не хотіли!

— *Ненавмисне вбивство*. Термін промовляє сам за себе.

Перрая струснув головою, а тоді прогарчав:

— Чого ви хочете? Навіщо ви мене викликали?

— Я хочу знайти справжніх винуватців. Хто ховається за анонімними товариствами, що володіють будинком? Хто віддавав вам накази? Ви лише пішак, Перрая. А розплачуватиметеся за інших!

— Я не знаю. Я там ні з ким не знайомий.

— Перрая, вам світить щонайменше десять років за ґратами. І дострокового вам іще довго не отримати. А я можу вирішити, що ваш строк почнеться вже сьогодні — у вигляді тимчасового затримання.

Чоловік підвів погляд. Його очі зблиснули з-за сірої гушавини брів. Жанна відчувала, що він ось-ось заговорить. Вона висунула шухляду і взяла конверт А4 з цупкого паперу. Із нього вийняла чорно-білий знімок того ж формату.

— Тарак Алук, вісім років, помер через шість годин після госпіталізації. Задихнувся через судоми. Під час розтину виявилось, що концентрація свинцю в його органах у двадцять разів перевищувала рівень, який вважається токсичним. Яке враження, по-вашому, справлять ці світлини на суд?

Перрая відвів очі.

— Єдине, чим ви можете зараз собі зарадити, — це розділити відповідальність. Розповісти нам, хто ховається за анонімними товариствами, які віддають вам накази.

Чоловік не відповідав. Він сидів з опущеною головою, на шії виблискував піт. Жанна бачила, як тремтять його плечі. Її й саму пробирали дрижаки через просяклу потом блузку. Почалася справжня баталія.

— Перрая, ви просидите за ґратами як мінімум п'ять років. Ви знаєте, що у в'язницях роблять з дітовбивцями?

— Та я ж не...

— Неважливо. Поповзуть чутки, і вас вважатимуть ледве не педофілом. Хто ховається за анонімними товариствами?

Перрая почухав потилицю.

— Я їх не знаю.

— Коли атмосфера почала згущуватися, ви точно мали поінформувати тих, хто приймає рішення.

— Я відправляв електронні листи.

— Кому?

— На адресу однієї фірми. Асоціації співвласників FIMA.

— Отже, вам хтось відповідав. Листи були без підпису?

— Так. Це рада директорів. Вони не хотіли напружуватись, от і все.

— І ви їх не попереджали? Не намагалися поспілкуватися з ними особисто?

Замість відповіді Перрая затулив обличчя руками. Жанна витягла протокол.

— Знаєте, що це?

— Ні.

— Це свідчення вашої секретарки, Сільвії Денуа.

Перрая відсахнувся. Жанна повела далі:

— Вона пригадує, що 17 липня 2003 року ви навідалися до будинку № 6 на авеню Жорж-Клемансо разом із власником будівлі.

— Вона помиляється.

— Перрая, ви користуєтесь абонементом компанії G7⁵ для пересування містом. Абонементом під назвою «Бізнес-клуб». Усі ваші поїздки реєструються в системі. Мені продовжувати?

Жодної відповіді.

— Сімнадцятого липня 2003 року ви замовили таксі, світло-сірий «мерседес» із номерними знаками 345 DSM 75. За два дні до того ви отримали перший звіт від експертів. І захотіли власноруч оцінити збитки. Стан здоров'я орендарів. Необхідні роботи.

Перрая кидав на Жанну короткі погляди. Його очі були скляні.

— Згідно з даними компанії G7, ви спершу заїхали на авеню Марсо. Будинок 45.

— Вже й не пам'ятаю.

— Авеню Марсо, 45 — це адреса FIMA. Тож можемо припустити, що ви заїхали до начальника асоціації співвласників. Водій чекав на

вас двадцять хвилин. Вочевидь, саме стільки часу вам знадобилося для того, щоб переконати ту людину в серйозності ситуації й умовити поїхати з вами на місце. За ким ви заїжджали того дня? Кого ви покриваєте, месьє Перрая?

— Я не можу називати імен. Професійна таємниця.

Жанна грюкнула по столу.

— Дурниці. Ви не лікар і не адвокат. Хто очолює FIMA? За ким ви заїжджали, чорт забирай?

Перрая замкнувся. Він ніби зіщулювся у своєму дорогому костюмі.

— Дюнан, — прошепотів чоловік. — Його звати Мішель Дюнан. Він мажоритарний акціонер як мінімум у двох з анонімних товариств, які володіють будинком. Фактично він і є справжнім власником.

Жанна недвозначно кивнула Клер, своїй секретарці. Час записувати: пішли свідчення.

— Того дня він поїхав із вами?

— Звичайно. Від цієї сраної історії пахло смаленим.

Жанна уявила собі цю картину. Липень 2003 року. Сонце. Спека. Як і сьогодні. Двоє ділків, що пітніють у своїх костюмчиках «Hugo Boss», боячись, що зграйка негрів порушить їхній комфорт, завадить їхньому успіху, їхнім схемам...

— Дюнан не прийняв рішення? Не міг же він не відреагувати.

— Він відреагував.

— І як же?

Чоловік знову завагався. Жанна наголосила:

— У мене немає жодного документа, який підтверджував би, що ви зайнялися цією проблемою тоді.

Знову мовчанка. Попри кремезну статуру, Перрая здавався нікчемним.

— Це через Тіну, — нарешті пробурмотів він.

— Хто така Тіна?

— Старша дочка Ассалі. Їй вісімнадцять.

— Не розумію.

Жанна відчувала, що він ось-ось відкриє правду. Вона нахилилася над столом і промовила вже не так суворо:

— Месьє Перрая, що сталося з Тіною Ассалі?

— Дюнан на неї запав. — Чоловік витер лоба рукавом і додав: — Ну, хотів її закадрити.

— Не розумію, до чого тут ремонтні роботи.

— Це був шантаж.

— Шантаж?

— Тіна йому опиралася. Він хотів... Він пообіцяв провести роботи, якщо вона йому віддасться.

Жанна відчула, як її нутрощі перевернулися кульбітом. Отже, був мотив. Вона зиркнула на Клер, щоб переконатися, що та записує. У приміщенні аж пашіло жаром.

— І вона віддалась? — почула Жанна власний здушений голос.

В очах чоловіка пробіг моторошний відблиск:

— А що, роботи провели?

Жанна не відповіла. Мотив. *Зумисне вбивство.*

— Коли він познайомився з Тіною? — запитала вона.

— Того ж дня. 2003 року.

Отже, можна було уникнути не одного отруєння. Або принаймні вилікувати їх раніше. Жанну не здивувала непорядність власника. Вона й не таке бачила. Її більше вразило те, що дівчина не погодилася. На кону стояло здоров'я її братів, сестер, інших дітей у будинку.

— Тіна добре зважила наслідки своєї відмови?

— Звичайно. Але вона ніколи не піддалася б. Я так і сказав Дюнанові.

— Чому?

— Вона з тубу. Це дуже жорсткий народ. На їхній батьківщині жінки носять під пахвою ніж. Якщо у воєнний час їхніх чоловіків поранено в спину, вони з ними розлучаються. Ну, ви зрозуміли.

Жанна опустила голову. Нотатки, які вона завжди шкрябала під час допитів, кружляли перед очима. Треба було продовжувати. Розплутати клубок. Відшукати цю Тіну Ассалі й покарати справжнього поганця — Дюнана.

— Мене відправлять за ґрати чи як?

Жінка підвела погляд. Перрая виглядав прибитим. Знесиленим. Жалюгідним. Його турбувала лише його власна шкура, його сім'я, його комфорт. До Жанниного горла підкотила відраза. У такі моменти до неї повертався її депресивний песимізм. Життя нічого не було варте...

— Ні, — сказала вона не роздумуючи. — Я не стану висувати вам обвинувачення, незважаючи на серйозні докази, що вказують на вашу

відповідальність. Враховуючи ваші, скажімо так, імпровізовані зізнання. Підпишіть свідчення й забирайтесь.

Із принтера вже виїжджали аркуші з надрукованими Клер свідченнями. Жан-Ів Перрая підвівся. Розписався. Жанна поглянула на фотографії, розкладені на столі. Дітлахи під крапельницями. Хлопчик у кисневій масці. Чорне тіло, готове до розтину. Вона запхала знімки до конверта. Всунула всі матеріали в течку, яку поклала на правий бік столу. Перрая вже пішов. *Наступний*.

Ось так обидві жінки проводили свої дні. Намагаючись жити нормальним життям, думати про звичайні клопоти, бачити людство хоча б у сірому кольорі, до наступного розчарування. До наступного жахіття.

Жанна глянула на годинник. Одинадцята. Вона покопирсалася в сумочці й дістала телефон. Може, дзвонив Тома. Щоб вибачитися. Пояснити все. Запропонувати зустрітися в інший день... Жодного повідомлення. Вона вибухнула слізьми.

Клер підбігла, простягаючи їй серветку.

— Не розкисайте. Ми й не таке бачили.

Жанна кивнула. *Sunt lacrimae rerum*. «Для всього є сльози». Як любив казати Емманюель Обюссон, її наставник.

— Треба поспішати, — сказала секретарка. — У вас іще один допит.

— А потім? Обід?

— Так. Франсуа Тен. В «Usine». О першій.

— Чорт.

Клер стиснула її плече.

— Ви щоразу так кажете. А потім повертаєтесь о пів на четверту, п'яна й задоволена.

[5](#) Паризька компанія таксі, заснована 1905 року.

— Ну що, прочитала?

Жанна повернулася на звук голосу. 12:30. Вона прямувала до головного виходу, мріючи про холодний душ і проклинаючи скупердяйство суду: у СБІ постійно ламалися кондиціонери.

За нею йшов Стефан Ренарт. Той, який напередодні ввечері передав їй ту мутну справу. Ляна сорочка, сумка через плече — той самий пом'ятий вигляд. Пом'ятий і сексуальний.

— Прочитала чи ні?

— Я нічого не зрозуміла, — зізналася Жанна, знову рушивши до дверей.

— Але ж ти прошарила, що це справжня бомба?

— Якось усе це не в'яжеться в одну картину. Та й потім, анонімне донесення... Треба з'єднати ниточки.

— Про це тебе й просять.

— Я нічого не знаю про зброю. І про літаки. Я навіть не знала, що Східний Тимор — це країна.

— Це частина острова в Індонезії. Незалежна держава. Одна з найгарячіших точок на планеті.

Вони дійшли до рамок-металодетекторів. Фос було залите сонцем. Охоронці, здавалося, підсмажувалися в ньому, наче ковбаски. Ренарт усміхався. Із портфелем під пахвою він був схожий на бувалого вчителя, який полюбляє виходити на косячок разом з учнями.

— Ще я не знаю, що таке «сессна», — мовила Жанна впертим тоном.

— Цивільний літак. Чорт забирай, це залізьяка без жодних розпізнавальних знаків, якою перевозять автомати! Зброю, що була задіяна в спробі державного перевороту!

Саме це вона й прочитала напередодні, але в деталі не заглиблювалася. Навіть не розмірковувала над тим, що це означає. Тоді — як, до речі, й сьогодні — вона чекала на дзвінок. Решта ж...

— Ця історія з автоматами, — заговорила вона, щоби вдати зацікавлення, — не дуже мене переконала. Як упевнитись, що йдеться саме про французьку зброю? Виготовлену саме цією фірмою?

— Ти що, нічого не читала? Зброю знайшли в руках у вбитих повстанців. Напівавтоматичні рушніці «Scorpio». Зі стандартними

набоями НАТО. Калібр 5.56. Нічого спільного зі звичним барахлом бунтарів із бідних країн. На такий зброї спеціалізується лише «EDS Technical Services».

Жанна стенула плечима.

— Тобі не здалося, що стукач на диво добре поінформований? — не вгавав суддя.

— Точно краще, ніж я. Я навіть не чула про цей державний переворот.

На обличчі Ренарта відобразився розпач.

— Та ніхто про нього не чув. Як і про всі інші події, що стосуються Східного Тимору. Але в мережі все можна перевірити. У лютому 2008 року повстанці спробували вбити Жозе Рамуша-Орту, президента країни. Чувак отримав Нобелівську премію миру в 1996 році. Нобелівський лауреат, важко поранений французькими карабінами! Бляха, не знаю, чого тобі ще треба. І це не враховуючи політичного боку справи. Прибутки від цієї схеми пішли на фінансування французької політичної партії!

— Якої я не знала.

— Молодої партії. Правої! Справа залізобетонна. Підсоли, приперчи — і подай гаряченькою. Ти ж це вмієш, хіба ні?

Жанна завжди була соціалісткою. Колись Обюссон не раз казав їй: «У молодості всі ліваки. Роки розставляють усе на свої місця, тобто праворуч». Жанна була ще не настільки стара, щоб змінити погляди. Та й сам Обюссон також лишився по лівий бік.

Ренарт пройшов крізь рамку, яка запищала, й охоронці привіталися з ним.

— Пообідаєш зі мною?

— Ні, пробач. У мене вже є плани.

Суддя розчаровано скривився, але Жанна не плекала щодо нього жодних ілюзій. Він лише хотів іще трохи побалакати про Східний Тимор.

Вона також пройшла через металодетектор.

— Якщо тебе так вабить ця справа, чому не доб'єшся, щоб її передали тобі?

— Та в мене вже весь кабінет завалений простроченими справами, аж двері не відчиняються!

— Можу позичити тобі свій лом.

— Чудово. То як, берешся за справу, згода? Ти мені ще подякуєш.

Ренарт цьомнув її. Біля губ. Від цього простого дотику Жанні потепліло в грудях. Вона попрямувала до парковки. Легка, неначе пилоч у сонячному промінні. Почуваючись вродливою, сяйливою, непереможною. Від простого контакту з цим чарівним чоловіком її смуток зник. Вона подумала, чи не починається в неї біполярка.

Або, може, вона просто стає старою дівочою.

— Не знаю, що зі мною відбувається: хочеться трахнути все, що рухається.

— Дуже мило.

Жанна силкувалася не виглядати шокованою. Франсуа Тен задивився на сідниці офіціантки, що віддалялася. Тоді перевів погляд з її задка на свою співрозмовницю й усміхнувся. Ця усмішка прямо свідчила про те, що Жанна також уходила до його сфери зацікавлення. Вона не відреагувала. Їхня дружба почалася ще в школі суддів у Бордо, за десять років до того. Першого разу Тен спробував підкотити до неї ще під час навчання. Тоді ще раз, через кілька років, після розлучення. Жанна щоразу відхиляла його пропозицію.

— Що будеш замовляти? — запитав він.

— Подивимось.

Як і всі парижанки, Жанна з підліткового віку лише вдавала, що їсть. Вона проглянула меню, обрала страву, тоді роззирнулася. «Usine», модний ресторан, розташовувався неподалік від Тріумфальної арки. Стіни були обшиті світлим вибіленим деревом. На підлозі — лакований бетон. Тут панувала заспокійлива атмосфера, попри звичний для обіднього часу гамір. Особливо Жанні подобалося те, що ресторан мав дві різні публіки. В обід сюди приходили бізнесмени в краватках. Увечері — бомонд зі світу моди й кіно. Така двоїстість була в її стилі.

Жанна звернула погляд на Тена, що вивчав меню, насупивши брови, наче йшлося про якесь важливе обвинувачення. Зовні чоловік був прямий і довгий, як телеантена. Солом'яне волосся. Худорляве обличчя. Він мав вигляд вічного студента, який не в'язався з його статусом досвідченого судді. Франсуа Тен, тридцять вісім років, слідчий суддя в Нантеррі — він працював у сусідньому з Жанною кабінеті, — був одним із тих, хто викликав до суду Жака Ширака за його президентства.

Після розлучення Тен обрав кричущо-вишуканий стиль, що мав на меті приховати і його юнацький вигляд, і вроджену відсутність грації. Костюми на замовлення «Ermenegildo Zegna». Стрейчеві сорочки «Prada». Черевики «Martin Margiela». Жанна підозрювала, що Тен оплачував свої шмотки щомісяця, частинами. Як борги за азартні ігри.

Іще чоловік намагався боротися зі своєю зовнішністю відмінника, навмисно грубо висловлюючись. Він думав, що справляє враження крутого. У Парижі, другосортній столиці, це могло би спрацювати, але в ньому була якась вульгарність, яка потай резонувала з такою манерою говорити. Попри всі зусилля, найчастіше Тен виглядав саме тим, ким був. Виряджений селяк з Ам'єна. Ні шику, ні смаку.

Звісно, Жанна любила його з іншої, неявної причини. Під владністю, показною розкішшю, вульгарністю ховався сором'язливий чоловік, який переборщував із намаганням побороти ніяковість. Цю вразливість видавали дві деталі. Те, як він несміливо всміхався, киваючи підборіддям, ніби запуская камінчик поверхнею води. І те, як видавався його кадик, — аж незручно було дивитись, але Жанну він усе одно зачаровував.

Вони зробили замовлення, а тоді Тен нахилився до неї.

— Ти знаєш Одрі, стажерку з виправної палати?

— Ту жируху?

— Можеш і так її називати, якщо хочеш, — роздратовано відповів суддя.

— Між вами щось є?

Той глузливо всміхнувся, підтверджуючи її здогад.

— Мені цього ніколи не зрозуміти, — зітхнула Жанна.

Тен склав долоні в терплячому жесті, ніби давав обвинуваченому останній шанс перед вироком.

— Жанно, ти маєш зрозуміти одну просту істину. Суть чоловічого бажання.

— Дочекатися не можу.

— Більшість із нас бігає за красою, грацією, худорлявістю. За всілякими манекенницями. Але це все понти. Коли йдеться про справжню насолоду, коли на нас більше ніхто не дивиться, ми звертаємося до кругленьких жінок, до пишних форм. Чоловіки віддають перевагу товстухам. Шариш?

— Принаймні я знаю, до якої групи належу.

Жаннина вага, зі зростом метр сімдесят три, коливалася між 50 і 52 кілограмами.

— Жалійся, жалійся. Ти з тих, із ким одружуються.

— Щось не помітно.

— Ти з тих жінок, стосунками з якими пишаються. Яких водять до ресторану. Яким роблять дітей.

— Коротше, мамка.

Тен розреготався.

— А ти хочеш бути ще й хвойдою? Ну ти розігналась.

Наполовину улещена, а наполовину роздратована, Жанна запитала:

— Ну, гаразд. Що там у тебе?

— Минулої неділі, по обіді, я був з тією самою Одрі. У мене.

Пам'ятаєш, яка тоді була спека? Ми опустили жалюзі. Простирадла були хоч викручуй. Атмосфера така... ну, ти зрозуміла.

— Зрозуміла.

— О п'ятій вечора в мене дзвонить домофон. Моя колишня, Наталі, привезла малих. Щонеділі я вечеряю з дітьми і відвожу їх до школи наступного ранку. Проблема в тому, що зазвичай колишня приїжджає о сьомій. А тут, через якусь там мутну історію зі скасованою виставою, заявила на дві години раніше. А в моєму ліжку Одрі. Я запанікував.

— Ви ж розлучились, ні?

— Але пристрасті ще не стихли. Наталі щоразу заходить на кілька хвилин і обстежує територію, ніби винюхує самку. Вона б за три секунди здогадалася, що в моїй спальні хтось є.

— І що ти зробив?

— Натягнув труси і сказав Одрі бігом одягатися. Я живу на шостому, останньому поверсі. Ліфта немає. Зате на сходовому майданчику є службова комірчина. То я її туди й запхав.

— Спрацювало?

— Ледь-ледь. Я стояв на порозі і в якусь мить побачив одночасно ноги Одрі, яка заскакує в комірчину, і голови дітей, які з'являються знизу.

Тен на мить замовк, витримуючи інтригу. Жанна підіграла йому:

— А далі?

— А далі дітлахи пішли до своєї кімнати, а Наталі зайшла до квартири, зиркаючи в усі кутки. Пояснила мені якісь штуки стосовно дитячого одягу, а тоді щось про гроші на їжу. Як завжди. Я вже був розслабився. Аж поки не помітив сонячних окулярів Одрі на книжковій шафі в прихожій.

— Вона їх побачила?

— Ні. Я скористався моментом, коли вона дивилася на годинник, і засунув їх до кишені.

— То якщо вона нічого не помітила, у чому сіль?

— Я провів її до дверей. Уже збирався зачинити двері, як вона питає: «Ти не бачив моїх сонячних окулярів? Я їх десь тут поклала».

Жанна всміхнулася.

— Ну в тебе і пригоди. І як ти викрутився?

— П'ять добрих хвилин ми шукали окуляри, які лежали в мене в кишені. Тоді я нишком витягнув їх і вдав, що знайшов на етажерці.

Принесли закуски. Салат із латуку для Жанни. Суші з червоним тунцем для Тена. На кілька секунд вони замовкли, пробуючи їжу й клацаючи виделками. Гамір бізнесменів довкола них був такий же, як і їхні костюми, — нейтральний, прилизаний, безликий.

— Над чим зараз працюєш? — запитав Тен.

— Нічого особливого. А ти?

— А в мене жесьть.

— Якого роду?

— Вбивство. Тіло знайшли три дні тому. Кров і кишки. На парковці в Гарші. Жертву розчленували. Є ознаки канібалізму. Усі стіни в кривавих розводах. Ніхто нічого не розуміє.

Жанна поклала виделку. Склала руки в замок, сперши лікті на стіл.

— Розповідай.

— Мені подзвонив прокурор. Я був на місці. Попросив негайно приїхати. Мені тут же передали справу.

— Хіба так можна?

— Стаття 74 Карного кодексу. «Розслідування причин смерті». Із такою різаниною прокуратура хотіла одразу залучити суддю, щоб скоординувати зусилля.

Жанну все більше цікавила ця справа.

— Опиши мені обставини.

— Труп знайшли на найнижчому ярусі підземної парковки.

Медсестра.

— Скільки років?

— Двадцять два.

— Медсестра де?

— У центрі для психічно хворих. Це парковка закладу.

— Опитування очевидців?

— Жодних свідків. Ні перехожих, ні працівників.

— Камери спостереження?

— Жодної камери. Принаймні на тому поверсі.

— Оточення дівчини?

— Хрін там.

— Ти казав про центр для психічно хворих. Може, вона стала жертвою одного з пацієнтів?

— Це заклад для дітей.

— Інші зачіпки?

— По нулях. Слідча група перевіряє її комп'ютер. Дивляться, чи не сиділа вона на сайтах знайомств. Але все це ні до чого нас не приведе. Я думаю, це серійний убивця. Вочевидь, її обрав якийсь маніяк. Заскочив зненацька.

— У неї були якісь особливі риси зовнішності?

Тен завагався.

— Досить симпатична. Повненька. Може, це просто певний тип. Який приваблює вбивцю. Як зазвичай буває в таких випадках, дізнаємося більше, коли з'явиться ще одна жертва.

— Розкажи ще якісь подробиці.

Жанна аж забула про свій салат. Про гамір у ресторані. Про холодок від кондиціонера.

— Поки що це все. Я чекаю на результати розтину і криміналістичної експертизи. Але без особливих надій. Місце злочину — щось середнє між страшним дикунством і дбайливо підготовленою сценою. Я впевнений, що наш клієнт перестрашувався. Що дивно, то це відбитки ніг.

— У черевиках?

— Ні. Босих. Фліки⁶ думають, що він роздягнувся. Щоби провести ритуал.

— Чому «ритуал»?

— На стінах є якісь знаки. Типу доісторичні. Та й ця тема з канібалізмом...

— Ти впевнений щодо цього?

— Кінцівки вирвали й обгризли до кісток. Підлогою розкидані залишки нутрощів. По всьому тілу сліди людських зубів. Просто гаплик: я навіть не впевнений, що в нашому законодавстві є такий злочин, як людодство.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ